

— Είμαι γέρον, ἡ ὑγεία μου εἶνε ἐπισημῶς· θὰ δεῖσθαι ἴσως μετὰ τινα χρόνον νὰ εὕρητε διάδοχόν μου. Μεταξὺ τῶν δούλων σας, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, παρατηρῶ νέον τινὰ κεκτημένον ἀξιοσημείωτον εὐφυῖαν. Τὸν ἐβοήθησα μάλιστα ὀλίγον εἰς τὴν σπουδὴν του· ὁ ἱερεὺς τῷ ἐξέμαθεν ἐπίσης τὴν λατινικὴν· εἶνε δεκαοκταετής. Ὀλίγα ἔτη σπουδῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου ἢ τῆς Μόσχας θὰ ἐπαρκέσουν ἵνα καταστῇ ἀξιόλογος ἰατρός.

— Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Μιχαὴλ Φεδερῶφ.

Ὁ πρίγκηψ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Μήπως εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Φεδερῶφ, ὅστις διήγειρεν ἐναντίον μου τοὺς χωρικοὺς τῆς Βιέλας;

— Φεῦ! ναί, μπάρινε, ἀπεκρίθη ὁ Μάρκεβιτς. Ἄλλ' εἶνε ὑπεύθυνος ὁ υἱὸς διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πατρὸς του; Ὁ Μιχαὴλ ἔχει χρηστότατον χαρακτήρα, καρδίαν ἐξαίρετον, καὶ φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο ἀπώλεια δι' ὑμᾶς, ἂν τὸν ἀφίνατε νὰ παρέλθῃ ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν δούλων ἀπαρατήρητος, ἐνῶ ἠδύνατο, ἐκπαιδευθεὶς, νὰ σᾶς παράσχῃ τὰς πολυτιμότερας ὑπηρεσίας.

— Ἔχει δίκαιον ὁ Μάρκεβιτς, προσέθεσα ἐγὼ τότε, διότι ἤμην παρούσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην. Σὲ παρακαλῶ, Πέτρε, μετακάλεσον τὸν νέον αὐτὸν, ἐρώτησέ τον, καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεων του κρίνεται τίνος καλοῦ εἶνε ἄξιος νὰ τύχῃ.

Ὁ πρίγκηψ ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχεν ὠραίους βαθεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν ἐνταυτῷ ζῶφρον καὶ σοβαρῶν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀντενακλᾶτο ὡς τις αἴγλη εὐθύτητος, καὶ εὐγενείας ψυχῆς.

Δὲν ἀπήνησα πολλὰς δυσκολίας εἰς τὸ νὰ πείσω τὸν πρίγκηπα νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχε λάβει τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπὶ ταῖς παραινήσεις τοῦ Μάρκεβιτς συγκατετέθη νὰ τὸν ἀποστείλῃ διὰ τὰς σπουδὰς τοῦ δευτέρου ἔτους εἰς Μόσχαν, ἐνθα τὰ μαθήματα ἦσαν ἀνώτερα.

Μετέβη εἰς Μόσχαν, ἐνθα μετ' ὀλίγον διεκρίθη μεταξὺ ὄλων τῶν φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς.

Οἱ συμμαθηταὶ του ἀπηύθυναν τότε εἰς τὸν πρίγκηπα παράκλησιν, δι' ἧς ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομὴν του εἰς περαιτέρω ἀνωτέρας σπουδὰς τελειοποιήσεως, ἀφοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο προωρι-

σμένος νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν ἰατρικὸν κλάδον.

Εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην τῶν συμμαθητῶν του ὁ Μιχαὴλ συνήενυ καὶ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν ἐνθα ἠλπίζεν ὅτι θὰ εὕρισκε θέσιν τινα ἵνα διατηρηθῇ καὶ ἐξακολουθῇ συγχρόνως τὰς περαιτέρω ἐπιστημονικὰς μελέτας του. Ἐξελιπάρει κυρίως τὸν πρίγκηπα νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἀναγνώσας τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς, ὁ Κρυλῶφ κατηγανάκτησε. Τὸν ἠρώτησα τί ἔχει, καὶ εἰς ἀπάντησιν μοι ἔδειξε τὰς δύο ἐπιστολάς.

— Ἴδου, μοι εἶπε, μέχρι τίνος ὠθεῖ τὴν ἀργίην μου ἡ ἀχαριστία τοῦ προστατευομένου σου. Ἄχ! τὸ αἷμα δὲν μεταβάλλεται ποτέ· εἶνε αἷμα ἐπαναστάτου ἐκεῖνο ὅπερ ῥέει εἰς τὰς φλέβας του. Μὲ ἀνταμοίβει δηλαδὴ διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσα, αἰτῶν μοι τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Καὶ ἐδᾶπάνησα ἐν τούτοις διὰ νὰ τὸν προαγάγω περισσότερον τῶν δύο χιλιάδων ρουβλίων. Καὶ ζητεῖ ἔτι τώρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀναμφιβόλως μὲ περιπαίζει.

Μάτην ἐπειρώμην νὰ φέρω τὸν πρίγκηπα εἰς λογικὴν σειρὰν σκέψεως.

— Θὰ πωλήσω ἐν κόσμημά μου, τῷ λέγω· τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ἀδαμαντοκολλήτων κοσμημάτων, πωλούμενον ἰσοφαρίζει μὲ τὰς δαπάνας, εἰς ἃς ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπεδλήθητε ἵνα προαγάγητε μίαν σπανίαν εὐφυῖαν καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπερ, Πέτρε μου, εἶνε πολυτιμότερον καὶ τοῦ πλέον βαρυτίμου βραχιονίου ἢ δακτυλίου.

Οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ· κατεφέρθη ἐναντίον μου, ἐλέγχων με ὅτι οὕτω ὑποθάλλω τὰ ἐπαναστατικὰ φρονήματα, ἅτινα μέλλουσι νὰ ὀδηγήσωσι τὴν Ῥωσσίαν εἰς ἀναρχικὸν ὄλεθρον.

Ταῦτα συνέβαινον τῷ 1857. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε διαδεχθῆ τὸν Νικόλαον. Διεδίδετο καὶ πάντες ἀνέφερον περὶ τῶν φιλελευθέρων διαθέσεων του καὶ κυρίως περὶ τοῦ σκοποῦ του τοῦ νὰ χειραφετήσῃ τοὺς δούλους.

Ἐπειράθην λοιπὸν κατόπιν νὰ παραστήσω εἰς τὸν πρίγκηπα ὅτι μετ' ὀλίγον, ἂν ἐγίνετό τι τοιοῦτον, ἤθελεν ἀπολέσει πᾶν ἐπὶ τοῦ νέου τούτου δικαίωμα καὶ ἐπομένως ὅτι θὰ ἦτο μωριάκις προτιμώτερον καὶ φρονιμώτερον ἅμα δὲ καὶ ἐπιδεικτικώτερον μέσον ἐπιδειξέως μεγαλοφροσύνης νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν αὐτὴν καὶ ἀπελευθέρωσῃ τὸν δυστυχῆ Μιχαὴλ Φεδερῶφ, ὅστις ἄλλως θὰ ἦτο πάλιν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εὐγνώμων εἰς αὐτόν.

Ἡ ἐπιμονή μου ἀπέληξε εἰς τὸ νὰ τὸν ἐρεθίσω εἰς τὸ ἔπακρον.

— Οἰκτεῖρω καὶ περιφρονῶ τῇ ἀληθείᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἀθλίου τούτου, μοι εἶπε.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἶδον τὸν ἱερέα, εἰς ἃν ὠμίλησα, καὶ ὅστις μεταβάς παρὰ τῷ πρίγκηπι κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ συγκατατεθῇ τοῦλάχιστον εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Πετρούπολιν.

— Ἔστω λοιπὸν! ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρον αἰσθάνεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἃς ὑπάγῃ καὶ εἰς Πετρούπολιν· συγκατατίθεμαι· διότι θὰ εἶπω ὡς ὁ κόμης τοῦ Βέργ: οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς ἓνα ἱερέα καὶ εἰς μίαν Πολωνίδα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ

Ἐκεῖ μακρὰν, πολὺ μακρὰν τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ, μακρὰν τῆς περιλημμένης αὐτῷ πατρίδος, τῆς πατρικῆς στέγης, τῶν φίλων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, μακρὰν ἀκόμη τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἐκεῖ ὑπὸ τὰ πάγη τοῦ βορρᾶ ἐξέπνευσεν ὁ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ!

Ἄνέτελλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του....

Ἐν τῷ οἴκῳ του πάντες ἀνέμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ χαρᾶς μυστικῆς ἀνεκφράστου, μεθ' ἧς ἀναμένει νὰ πανηγυρίσῃ ἡ οἰκογένεια τὴν ἐορτὴν προσφιλοῦς αὐτῇ μέλους ἀποδημοῦντος εἰς ξένην γῆν. Καὶ ὁ Στέφανος ἦτο τὸ προσφιλέστερον ἀντικείμενον τῆς οἰκογενείας Σέρμπου, ἡ γλυκυτέρα αὐτῆς ἐλπίς, τὸ ὠραιότερον τῶν ὀνείρων τῆς.

Ἐγέλα ὅλος ὁ πατρικὸς οἶκος, ἔχαιρον, ἠγάλλετο εἰς τὸν ἀναλογισμὸν ὅτι ὁ προσφιλῆς του Στέφανος ὑπὸ τῶν αὐτῶν θὰ κατείχετο αἰσθημάτων, ἀναλαιγίζόμενος καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐν τῇ πατρικῇ στέγῃ οὕτωςι πανηγυρίζουσι τὴν ἐορτὴν του.

Ἄλλ' ὁ Στέφανος τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἀληθῶς Ἑλληνικὴ του καρδία εἶχε παύσει πλέον νὰ πάλλῃ, ἡ δὲ ψυχὴ του, ἡ μεγάλη καὶ ἀγνή του ψυχὴ ἐπέτα τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τόσα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐκδηλούμενα κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, τόσα φρονήματα βῆπλά ἀπαστράπτον-

τα εἰς τὰς εὐγενεῖς αὐτοῦ μελέτας, τόσον ἐγγήγορος νοῦς, τοσαύτη εὐλικρίνεια, τόση μελιχρότης χαρακτῆρος, τὰ πάντα, τὰ πάντα ἐσβέσθησαν ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μόνῃ..

Καὶ ὁ ταλαίπωρος οἶκος μετέβαλε τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς εἰς ἡμέραν πένθους, καὶ τοὺς γέλωτας διεδέχθησαν δάκρυα, καὶ τὴν χαρὰν ἡ ὑδύνη, καὶ ἐκλινε ὠχρὰν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἡ ἀτυχῆς οἰκογένεια ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς.

Πόση χαρὰ θὰ κατέχη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, τὰς ἀγίας τὰς χαρμωσύνους ἡμέρας, τοὺς γονεῖς τὰ τέκνα, τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν κόσμον ὅλον! ἀλλὰ καὶ πόση ἀφορμὴ στεναγμῶν θὰ ᾧσιν αἱ ἡμέραι αὐταὶ διὰ τὴν πληγείσαν οἰκογένειαν.

ὦ! καὶ ἐγὼ, ὁ τῶν παιδικῶν τοῦ Στεφάνου χρόνων φίλος, καὶ ἐγὼ, μακαρίζων τοὺς χείροντας κατὰ τὰς ὠραίας αὐτὰς ἡμέρας, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω τὴν αἰώνιαν στέρξιν τοῦ καλοῦ μου φίλου, καὶ νὰ ἀναμίξω τὸ δάκρυ μου εἰς τὰ τόσα δάκρυα τοῦ πληγέντος οἴκου.

Ἐν μακρὰν εἰς τὴν γῆν ἀπέστη ἡ ψυχὴ σου
ἂν σὲ ἔρηκε, Στέφανε, χρυσόπτερος ὁ βίος
θὰ εἴη ἐν τῇ καρδίᾳ μαθηματῆν ἡ μορφή σου
καὶ ἡ ψυχὴ σου μεθ' ἡμῶν θὰ ἴπταται αἰώνιος.

28 Δεκεμβρίου 1879.

Δ. Κ.

PARIS-MURCIE

Καθ' ἃ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ ἀνηγγείλαμεν, ἐλάβαμεν τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοθὲν μοναδικὸν τοῦτο φυλλάδιον, ὅπερ ἐδημοσιεύθη τῇ ἐπιστάσει ἐπιτροπῆς τοῦ Γαλλικοῦ τύπου. Ἐν αὐτῷ διαλάμπουσι πλείστοι ὄσοι μαργαρίται τῶν διασημοτέρων φιλολόγων καλλιτεχνῶν καὶ ἐξοχωτέρων ἀριστοτεχνῶν, οἵτινες διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῶν συνέτεινον εἰς τὸ ἀνακουφισθῆαι κατὰ τὸ ἐνὸν τὰ θύματα τῆς ἐν Μουρκίᾳ πλημμύρας ὑπὲρ ὧν ζωηρὰν ἐνδιαφέρον ἠσθάνθησαν οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι Γάλλοι. Τοῦ Paris-Murcie ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἐξηντήθη πᾶσα ἡ πρώτη ἐκδοσις ἣδὲ δευτέρα μεγαλύτερα τῆς πρώτης, διότι αἱ αἰτήσεις εἰσὶν ἀπειροί.

Τοῦ φυλλαδίου τούτου μικρὰν τινὰ ἰδέαν θέλομεν δώσει εἰς τοὺς κκ. συνδρομητὰς μας δημοσιεύοντες τινὰ τῶν

ἐν αὐτῷ περιχομένων καὶ καταχωρίζοντες κατωτέρω σύνοψιν τῶν περιχομένων.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ

Πάππα Λέοντος XII. — Ἀλφόνσου XII βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. — Τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῶν Κάτω Χωρῶν. — Τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Πορτογαλλίας. — Τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας. — Τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης τῆς Φλάνδρας. — Τῆς πριγκίπισσης Λουίζης τῆς Δανιμαρκίας. — Τοῦ πριγκίπου τῆς Δανιμαρκίας. — Τοῦ πριγκίπου καὶ πριγκίπισσης τῆς Ῥουμανίας. — Τοῦ Κεδίβου — Τοῦ πριγκίπου τῆς Βουλγαρίας. — Τοῦ δουκὸς Ὁμάλ. — Τοῦ Ἀλέκου (Βογορίδου) πασᾶ. — Τοῦ καρδινάλιου Νίνα. — Τοῦ καρδινάλιου Heugueninether. — Τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἰνδιῶν. — Τοῦ Βάδδινγκτων. — Τοῦ δουκὸς τῆς Τόρης. — Τοῦ πριγκίπου Γορτσάκωφ. — Τοῦ βαρόνου Χάυμερλε. — Τοῦ πριγκίπου Χοχενλόχε. — Τοῦ Λέοντος Γαμβέττα. — Τοῦ Γλάδστωνος. — Τοῦ Αἰμιλίου Καστελλάρ. — Τοῦ Μόλτικε. — Τοῦ Μαντάυφελ. — Τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνάτιεφ. — Τοῦ Ὁσμάν πασᾶ. — Τοῦ Γαριβάλδη. — Τοῦ Φερδινάνδου Δεσσέφ. — Τοῦ Κογκάλνιτσεάνο. — Τοῦ στρατηγοῦ Γούρκου κτλ. κτλ.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἡ Ἀδελφότης ὑπὸ Οὐγκῶ. — Αἰτησις συγγνώμης ὑπὸ Α. Δουρᾶ. — Προσέγγισις τῶν ἐθνῶν, ὑπὸ Αὐγῶφ. — Ἐὰν ἦμην Νομάρχης τοῦ Σηκουάνα ὑπὸ Γαρριέ. — *Sursum Corda* ὑπὸ Μερμιλάδ. — Ἀρχαῖος ἰσπανικὸς μῦθος, τὸ Ψεῦδος καὶ ἡ Ἀλήθεια, ὑπὸ Λαβουλαίη. — Παρίσιοι-Μουρκία, ὑπὸ Μόλιρε. — *Sol sature*, ὑπὸ Ἀδάμ. — Ἐκείνη! ὑπὸ Κοπέ. — Σουβουλαὶ εἰς τοὺς ἐν ὠρᾷ γάμου, ὑπὸ Ὀκτάβ Φεργιέ. — Ἐντυπώσεις αἰδοῦ, ὑπὸ Ἀδελίνας Πάττη. — Ἱστορία ἐνός ἐπειθότου, ὑπὸ Καλιφέ. — Ἡ Χημεῖα ὑπὸ Βερτελόε. — Ἡ Σχολή, ὑπὸ Ἰουλίου Σίμωνος. — Βάγιερ, ὑπὸ Ἰακώβου Ὀφφενμάχ. — Μῦθος, ὑπὸ Σάρας Βερνάρδου. — Τὸ κοινωτικὸν πρόβλημα, ὑπὸ Φελίξ. — Ἀπομνημονεύματα ἐκ τῶν πλημμυρῶν, ὑπὸ Α. Δωδέ. — Πατριωτισμὸς καὶ Κοσμοπολιτισμὸς, ὑπὸ Αουὲ Βλάρ. — Ὁ υἱὸς τοῦ Δορκιχότου, ὑπὸ Ε. Κάρο. — Φόρος ἀσφαλείας, ὑπὸ Αἰμιλίου Γισαρδίνου. — Περὶ τῆς οὐδότης, ὑπὸ Ζολᾶ κτλ. κτλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

τῶν ἐξῆς διαστήμων ζωγράφων:

Ἡ παριστώσα τὴν πλημμύραν ἐν Ἰσπανίᾳ ἀνάθεσις *Gustave Doré*, κα-

ταλαμβάνουσα σχεδὸν ὅλην τὴν πρῶτην σελίδα. Καὶ εἴκοσι τέσσαρας εἰσι διαφόρου μεγέθους καὶ εἴδους τῶν: *Meissonier, Gérôme, Mudrako, Duhaute, Bastien-Sepage, Ton Robert-Fleury, Bouclanger, Berne-Bellecour, Vibert, Jean-Paul Laurens, Hebert, Wormes, Henner, Leloir, Melingue, De Neuville, Corolus Duran, Fantin, Latour, Cabanel, Detaille, Bouguereau, Clairin* καὶ τῆς δεσποινίδος *Abbema* (θυγατὶς τοῦ περιωνόμου ζωγράφου *Abbema*).

ΜΡΙΑ ΟΣΑ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τοῦ βουλευτηρίου κ. Τιμολέοντος Φιλήμονος ἔκθεσις περὶ τῆς **Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς** (1878—1879), ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὅτι σπουδαῖαι καὶ σημαντικαὶ ὑπῆρξαν αἱ πρόοδοι καὶ αἱ βελτιώσεις αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους καθ' ὃν χρόνον εἶχεν ὑποβληθῆ ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ κ. Φιλήμονος. Ὑπερβαίνουσιν ἤδη τοὺς **πεντηκοντακισχιλίους** οἱ τόμοι τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν βιβλιοθήκην ταύτην συγγραμμάτων ἀπὸ τεσσαρακοντακισχιλίων εἰς οὐδὲν ἠριθμοῦντο πρὸ ἔτους. Εἰς τοὺτους δὲ δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἀποτεθειμένα τεύχη καὶ τὰ εἰσέτι ἐν τοῖς κιβωτίοις, ἅτινα συμποσοῦνται περὶ τὰ εἰκοσακισχίλια. Ὅστε ἐν ὅλῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνηγμένων ἐν τῷ ἰδρύματι τούτῳ τῶν ὑπερβαίνει σήμερον τὰς **70,000**. Ὁ κ. Φιλήμων εἰς οὐ τὸν σπανιώτατον, ἴσως μοναδικὸν ζῆλον ἀφείλεται ἡ τεραστία αὐτῆ συντέλεσις τοῦ ἔργου ἐν οὕτῳ βραχεῖ χρόνῳ διαστήματι, λεπτομερῶς ἀναφέρει ἐν πρὸς ἐν προσφιλεῖ ὀνόματα δωρητῶν πολυτέμων, πλὴν τῶν διὰ τῶν ψηφισθεισῶν πιστώσεων τῆς βουλῆς ἀγορασθέντων καὶ τῶν δωρεῶν τῶν ξένων κυβερνήσεων. Ἐκθέτει ἐπίσης τὰ τοῦ ἀναγνωστηρίου τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ὅπερ ἀναδείκνυται τὸ πλουσιώτερον καὶ πληρέστερον κατὰ τὴν Ἀνατολὴν, ἐκ τῶν πρωτίστων τῆς Μεσογείου. Ἐν τέλει δὲ ἐκφράζει εὐγνωμοσύνην πρὸς τρία πρόσωπα, ὧν τὴν νοήμονα συνεργασίαν θεωρεῖ μεγάλως ὑποβοηθήσαν αὐτὸν, πρὸς τὸν ἐν Λονδίνω, κ. Ἰω. Γεννάδιον, πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις κ. Σπ. Κόμνον καὶ πρὸς τὸν ἐν Μονάχῳ κ. Ν. Γ. Πολίτην, δι' ὧν ἐγένοντο αἱ μεγαλειότεραι δωρεαί, διαφόρων ἑμογενῶν μας καὶ λίαν εὐθηναῖ ἀγοραὶ ἐπιτυχῶς. Ὑποβάλλων τὰ ὑ-